

ἔς τ' ἀνθια του (ἐπὶ νέου ἢ μεθύσου) Ἀρχαδ. Σ' ἄθᾶ τ' ἀπάνω ἔν' (εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν ἀνθησίαν του, ἐπὶ νέου ἢ βῶντος) Κεραι. || Παροιμ. Μὲ τ' ἔναν ἄθ' ἀνοιξί 'κ' ἔρται (μὲ τὸ ἔνα ἀνθος ἢ ἀνοιξίς δὲν ἔρχεται. Πβ. Ἀριστοτ. Ἡθ. Νικ. 1,6,15 «μία γὰρ χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ») Χαλδ. Τ' ἐσὰ τ' ἄθᾶ οἷς ν' ἀθοῦν, τ' ἐμὰ παραδᾶβαίν'νε (τὰ ἰδικά σου ἀνθη ἔως οὔτου ν' ἀνθήσουν τὰ ἰδικά μου παρακμάζουν, παρέρχονται. Ἐπὶ τοῦ βραδύνοντος εἰς τὰς ἐνεργείας του καὶ καθυστεροῦντος) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Μάλαμα νὰ ν' ὁ ἔπνος σου, διαμάντι τ' ὄνειρό σου, ἄθια καὶ τριαντάφυλλα νὰ ν' τὸ προσκέφαλό σου Ἐρυθρ.

Ὁ ἔρωτας δὲν εἶν' ἀνθὶ νὰ ταναχθῇ νὰ πέσῃ, μόν' εἶναι βάτος καὶ κλαρί, ἀλλοίμονο τοῦ μπλέξῃ ἄγν. τόπ.

Τ' ἄθᾶ ἀθοῦν τὴν ἀνοιξίς κ' ἢ κόρ' τὸ μεθοπώρι Χαλδ. β) Κατ' ἐξοχὴν τὸ ἀνθος τῆς ἀκτῆς (κορυφὸς ἐν- λῆα) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βυτίν.) Συνών. σαμποῦκος.

γ) Τὸ ἀνθος τῆς ἐλαίας Παξ. 2) Μεταφ. τὸ ἐκλεκτότερον, τὸ ἄριστον μέρος παντός πράγματος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Λάστ.): Φρ. Εἶναι τὸ ἀνθὶ τοῦ τόπου (ἐπὶ ἀνθρώπου ἐξέχοντος) Ἀρχαδ. Ὁ ἀνθρώπος εἶναι τὸ ἄθι τοῦ κόσμου Λάστ. Ἦτανε ἔς τὸ βάλλο τὸ ἄθ' τῆς πολιτείας Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Τῇ χώρᾳ τὴν κατάστρεψαν, τὸν πλούσιον τὸν τόπον, ποῦ ἦταν τ' ἀνθὶ τοῦ ντονηῖ, καμάρι τῆς Ἀσίας Λάστ. Συνών. ἀνέρας Α 4, ἀνθη 3, ἀνθήκα, ἀνθος 4.

ἀνθίζω ἀμάρτ. ἀθίζω Πόντ. (Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) Μέσ. ἀθίσκονμαι Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. κ. ἀ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνθίζω.

Καθαίρω, λευκαίνω ἔνθ' ἀν.: Ἐπλυνα κ' ἔθισα τὰ ἄεῖ (ἐπλυνα καὶ ἐλεύκανα τὰ ἐνδύματα) Ὁφ. Ἀθίσκονται τὰ λώματα (λευκαίνονται τὰ φορέματα. Πβ. συνών. φρ. τὰ ροῦχα ἔγιναν σὰν τὰ κρίνα) Ὁφ. || Φρ. Ἀς πλύσκουμες καὶ ἀθίσκουμες (ἡς καλλωπισθῶμεν) Πόντ.

ἀνθήκα ἢ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνθος καὶ τῆς καταλ. -ίκα.

Τὸ ἐκλεκτότερον μέρος πράγματός τινος: Ἡ ἀνθήκα ἀπὸ τὰ μαλλιά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνθί 2.

ἀνθιμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνθιμους Θράκ. (Κομοτ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνθιμος.

Ὁ ἀνθηρός, ὁ ἀπαστράπτων: Ἄσμ.

Ἐγγλέζικους καθρέφτης καὶ ἀνθιμον γυαλί, χαρὰ ἔς τοῦ παλληκάρι ποῦ θά σι βλονγηθῇ (γαμήλιον).

ἀνθὶν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνθί. Διὰ τὸν σχηματισμὸν του ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 178.

Τὸ ἐξ ἀνθέων κατεσκευασμένον: Ἄσμ.

Ἐμπα, καλή, καὶ στρώσω με θανατικὸν κρεβάτιν, βάλε ἀνθὰ παπλώματα καὶ μουσκομαξιλλάρᾳ.

ἀνθισμα τό, σύνθηθ. ἀνθισμαν Πόντ. (Κεραι.) ἄθ-ισμα Κάρπ. ἄθισμα Κρήτ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀνθισμα = ἔνδυμα ποικιλόχρουν.

Ἡ ἀνθησις ἔνθ' ἀν.: Εἶναι ἀπάνω ἔς τὸ ἀνθισμὰ τους τὰ δέντρα σύνθηθ. || Ποίημ.

Τὰ χιόνια εἶναι ἔς τὸν Πάρνηθα σὰν ἀνθισμα καὶ αὐτὰ ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 93.

***ἀνθιστός** ἐπίθ. ἀνθιστὶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθίζω.

Ὁ ἔχων ἀνθη, ἀνθισμένος.

***ἀνθίτσα** ἢ, ἀθίτσα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Τὸ νεωστὶ φυὲν μικρὸν ἀγγουράκι μετ' ἀνθους, μικρὸς σικυός: Τὰ γαρδέλλᾳ κόφτουνε τᾶι τρώγουνε τ' ἀθίτσας (γαρδέλλᾳ = παιδία). Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνθίτσα πολλαχ. Ἀθίτσα Θράκ. (Μυριόφ.)

ἀνθίτσι τό, ἀμάρτ. ἀνθίτσο Θράκ. (Αἶν.) ἀθίτσι Αεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσι.

Μικρὸν ἀνθος, ἀνθύλλιον ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τὸν κόσμον τοὺν ἰγέμους μ' ἀνθίτσια καὶ τὰ ρόδα Αἶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνθάκι.

ἀνθοβολιὰ ἢ, Γβλαχογιάνν. Λόγ. καὶ ἀντίλογ. 31

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθοβολῶ.

Ἡ ἀνθησις, ἀνθοβόλησις: Ὁ πεῦκος ὅλο πρόσχε τῆς ροδεῖς τὴν τόσο φουντωμένη ἀνθοβολιὰ.

ἀνθοβολῶ πολλαχ. ἀνθοβολᾶω Πελοπν. (Ἀρχαδ. Λακων.) ἀθοβολῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀθοβολᾶω Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ μεταγν. ἀνθοβολῶ = ἐπικαλύπτω δι' ἀνθέων. Ὁ τύπ. ἀνθοβολῶ καὶ παρὰ Σομ.

Φύω ἀνθη, ἀνθοφορῶ, εἶμαι πλήρης ἀνθέων πολλαχ.: Τὰ δέντρα ἀνθοβολοῦν πολλαχ. Μὲ κουφοξυλεῖα μονάχη θέλει καὶ καλὰ ν' ἀνθοβολῇ Γβλαχογιάνν. Πεταλούδ. 11. | Ποίημ.

Φεύγει τ' ἄγρω τὸ καπιδί, | χίλια δέντρα ἀνθοβολοῦν ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,376

Τριγῦρο σας ἀνθοβολοῦν | τοῦ ἀγροῦ τὰ ρόδα κόκκινα ΓΔροσίν. Φωτερ. σκοτάδ.² 133. Συνών. ἀνθοκοπῶ, ἀνθῶ.

ἀνθόγαλα τό, σύνθηθ. ἀθόγαλα Ἀντικύθ. Πόντ. (Ὁφ.) Σίφν. κ. ἀ. ἀθόγαλαν Πόντ. (Τραπ.) Ἰθόγαλαν Πόντ. (Ἀμισ. Κεραι. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνθόγαλον Ἡπ. (Κούρεντ.) ἀθόγαλον Πόντ. (Ἀμισ.) ἀθόγαλο Κρήτ. Κύθηρ. ἀθόγαλος ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀνθος καὶ γάλα. Ὁ τύπ. ἀθόγαλον καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀφρώδης καὶ λιπαρὰ οὐσία σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γάλακτος πρὸ τοῦ βρασμοῦ Κύθηρ. Πόντ. (Κεραι. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Νικόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐλειψεν τὰ τσιτζία ἔς Ἰθόγαλαν κ' ἔενταν καλὰ (ἤλειψε τοὺς μαστούς τῆς ἀνθόγαλα καὶ ἔγιναν καλὰ) Κοτύωρ. Χαλδ. 2) Λιπώδης ἐπίπαγος σχηματιζόμενος μετὰ τὸν βρασμὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος, ἀρχ. γραῦς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.): Τὸ γάλα σήμερα ἔκαμε πολὺν ἀνθόγαλα σύνθηθ. Συνών. ἀμυλο 2, ἀνθος 2, ἀφρόγαλα, καϊμάκι, τσίπα. β) Τὸ ἐπὶ τοῦ ὀξυγάλακτος σχηματιζόμενον λιπῶδες ἐπίστρωμα Πόντ. (Ἀμισ.)

***ἀνθογαλαρραγός** ὁ, ἀθογαλαρραγός Κρήτ. ἀθο-λαρραγός Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀνθόγαλα καὶ ἀρραγός.

Ἀσκός ἐντὸς τοῦ ὁποίου συσσωρεύεται τὸ ἀνθόγαλα. Πβ. ἀνθογαλοβάρελλο, ἀνθογαλοκούρουπο.

***ἀνθογαλένιος** ἐπίθ. Ἰθογαλένες Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

